

КЕРВАНЪТЪ.

(Изъ приказкитѣ на Хауфа¹⁾ — за дѣца и юноши).

Дълъгъ керванъ се бѣше проточилъ веднѣжъ прѣзъ пустинята. Чуваше се вѣче отдалечъ звона на звънчетата и срѣбърнитѣ дрънкулки, привързани къмъ шиитѣ на камилитѣ и конетѣ. Наоколо, догдѣто ти око лови, нищо се не виждаше, освѣнъ небе и пѣськъ. За приближаването на кервана можеше да се сѣди по гѣстия облакъ прахъ, който се носѣше отпрѣдъ му. И когато отъ подухването на вѣтъра се случваше да се разсѣе този облакъ, пакъ едва-едва можеше да се забѣлѣжи блѣсъка на лѣскавитѣ оржия и скжпитѣ украшения.

Вѣ такъвъ именно видъ се показва керванътъ на пѣтника, който го срѣщна на конь отъ страна.

Този пѣтникъ яздѣше единъ дивно хубавъ арабски конь, покритъ съ тигрова кожа; пурпурната му юзичка бѣше украсена съ сребърни звънчета, а на главата на коня се развѣваше китка отъ страусови пера.

Конникътъ бѣше напетъ. Богатото му облѣкло напълно съотвѣтствуваше на едрия ръстъ на коня. На главата му бѣше навита бѣла, извезена съ златна сърма чалма, а върхната дреха и широкитѣ му шалвари имаха огнено-червенъ цвѣтъ. Отъ лѣвата му страна висѣше извитъ джгообразно мечъ, съ разкошна дръжка. Пѣтникътъ си бѣше нахлузилъ чалмата надъ челото тѣй низко, че неговитѣ черни очи, свѣтящи изподъ гѣститѣ му вежди, неговата дълга брада и орловия му носъ, му придаваха още по-дивъ и още по-смѣлъ изгледъ.

Когато конникътъ бѣше достигналъ на петдесетъ крачки отъ кервана, той посмушка коня си и въ нѣколко секунди се видѣ лице съ лице съ прѣднитѣ керванджийски пазачи. Самичъкъ пѣтникъ въ пустинята е такова необикновено явление, че пазачитѣ, опасявайки се отъ нападение, изведнѣжъ дигнаха копията си.

— Какво искатѣ? — извика конникътъ, като видѣ, че се готвятъ да го посрѣщнатъ тѣй враждебно. Да не мислите, че единъ едничъкъ човѣкъ ще нападне цѣлъ керванъ?

Засраменитѣ пазачи снеса копията, а началникътъ имъ се доближи до конника и го попита отъ какво има нужда.

— Кой е господарътъ на тоя керванъ? — попита той.

— Керванътъ не принадлежи на единъ господаръ, отговори запитаниятъ, а на нѣколцина търговци, които се връщатъ отъ Мекка въ своето отечество. Ние ги само съпровождаме, защото прѣзъ пустинята твърдѣ често разбойници безпокоятъ пѣтницитѣ.

— Отведете ме тогазъ при тия търговци, рече непознатиятъ.

— Това не може да стане сега, отвърна водачътъ, защото трѣбва да вървимъ напредъ, безъ да се спираме, а търговцитѣ сж задъ насъ, най-малко четвъртъ часъ; но ако искашъ да вървишъ съ насъ до мѣстото, кждѣто ще се спрѣмъ да пладнуваме, азъ ще изпълня желанието ти.

Непознатиятъ не отговори нищо на това; той само измъкна дългиятъ чибукъ, който бѣше привързанъ къмъ сѣдлото му, и като зе да пуши, трѣгна редомъ съ началника на дружината.

Послѣдниятъ не знаеше какво да прави съ непознатия. Да го запита направо за името

¹⁾ Тия приказки, които ще съставятъ № 15 отъ „Библиотека на Картина Галерия“ сж турени подъ печатъ и за датата на излизането имъ отъ печатъ и на каква цѣна ще се дадатъ за абонатитѣ сж разпратени отдѣлни покани до всички наши абонати и настоятели.